

живота и характера. Това, прочее, е нашъ—тъ отговоръ на възраженіе—то което ся прави отъ толкова мнозина относительно безразсѣдность—тъ и невъзможность—тъ на толкова едно промѣненіе, че нѣма нѣщо по-обыкновенно, или по-нуждно въ живота отколкото едно промѣненіе — отколкото едно обращеніе отъ единъ разрѣдъ усѣщанія на другъ — отъ едно състояніе на живота въ друго — отъ като ся вліяешь отъ единъ класъ мотивы да ся вліяешь отъ съвсѣмъ другъ класъ — отъ като си веднѣждъ роденъ, да бѣдешъ изново роденъ. Когато това обращеніе ся почне чрѣзъ религіозны мотивы, и ся слѣдва чрѣзъ божественнѣ силѣ, тогазъ то става религіозно, на мѣсто общественно обращеніе. Това съставлява сѣщинска—та разлика между двѣ—тѣ.

Едно промѣненіе на характера не само което прилича, но и което обема всички—тъ условія на новорожденіе—то, както ся заповѣдва отъ Спасителя на тойзи Іудейскы начальникъ, и както ся учи отъ Евангелското Христіанство, е и възможно и често ся случава.

Въ разискваніе—то на това прѣдложеніе, ный най—напрѣдъ ще ся постараемъ да опрѣдѣлимъ ако е възможно, точно—то значеніе на употребены—тѣ думы. Языкъ—тъ Христовъ къмъ начальникъ—тъ е, извѣстно, фигу-